

ami nem a ruhájában, nem a szemében,
nem a hangjában, az talán nem is benne van,
hanem a mi rongyos ruhánkban, a mi állott
szagunkban, a mi homályos tekintetünkben.

Mi váltunk hűtlenné hozzá az első adandó
alkalommal, és most hiába jött vissza, ő
hiába ő, ha egyszer mi már nem vagyunk mi,
úgyhogy azonnal takarodjon, míg szépen
mondjuk, üljön fel az első buszra, vigye el
a ruháját, vigye innen a bőrét, vigye magával
a pállott szagát, köszönjük, hogy erre járt,
de most már húzzon a halálba.

MÚBÉL

Mi csak a végére szerettünk volna járni –
így mentgettük magunkat, amikor mi már
nem voltunk mi. Még mindig nyár volt,
még mindig a fűben álltunk. Mindenütt
benzinszag, de hiába reménykedtünk,
elfelejtett lángra lobbanni az álmos udvar.

Aki riadalmunkat okozta, lassan ballagott
a kapu felé. Akkor haragudtam meg rátok,
akkor váltam ki közületek. Dühömben
hívogatni kezdtem, mint egy kutyát vagy
egy angyalt, hogy jöjjön már vissza, az istenért –
de amint megszólítottam, futni kezdett.

Úgy menekült, mint egy tárgy. Ahogy egy váza
menekülne, ha tudna, mikor virágot akarnak
beletenni. Futott, és közben leszaggatta a ruháit,
így virágra is hasonlított, ami éppen megszabadul
a szirmaitól. Szemüvegét a ház falához vágta,
majdnem betörte vele az ablakot.

Aztán egyetlen szakszerű mozdulattal, mint
valami műbelet, lehúzta a bőrt is a testéről.
Pontosabban arról a dolgról, ami addig
a teste volt. Apró galacsint gyúrt belőle,
egy hosszú pillanatra visszafordult,
és messzire hajította, akár egy pöttyös labdát.

Én akkor elkaptam, a fogam közé szoritottam és utánaaszaladtam, hogy mégse hagyja itt – de már sehol se volt. Most itt állok ezzel a különös gombóccal a kezemben, és gyűrőgetem, mintha papírból volna. Mihez kezdjek vele? Üres virágszárak, fázom, zörögnek a csontjaim.

Sántha József

MIKULÁS-TEMETŐ

Mátyásnak mondja magát egy idő után, de addig névtelenül beszél. A szerelmespárt megérkezésüket követően több óráig várakoztatja a szűk hegyek közé beékelődött, kiábrándítóan lepusztult motel előtt. Az autójukban ülve le sem állítják a motort, annyira fáznak a júniusi estén. Ömlik az eső, de ennél is erősebben hallják a közeli patak megáradt vizének csobogását. Hiába kopogtatnak a színes szalagokkal feldíszített ajtón, a megbeszélt időpontban teljesen kihaltnak tűnik az egész környék. Az autójukban biztonságban érzik magukat, de egyre kevésbé gondolnak arra, hogy ebbe a kívülről nagyon furcsa építménybe, amely közvetlenül a megáradt patak szélén található, úgy, hogy az udvaron veszteglő terepjáró, a messzebb elterülő istálló is jó félméteres vízben áll, kedvük lenne egyáltalán belépni. Már csak azért maradnak, mert beszélgetnek, a furcsaságok együttese mindkettőjükben régi filmek hangulatát idézi föl, fiatalkori emlékeket, amikor az éppen logikusan elvárható dolgok helyett egy egész más tölcseért formáló elmúlásba ereszkedtek le a jelen eseményei. Hallótávolságban egy belakni nem szándékozott környezettől, elemezni az ismeretlen jelekkel dolgozó valóságot, mindez a frissen érkezettek percenként erősödő bizalmatlanságával, nem teszi lehetővé, hogy hiteles képet kapjanak idegenségben feltartóztatott lényük másságáról. A külvilágban elhatalmasodó zajok eredete, a megbánás nélküli szellemi beazonosítások előrehaladásának hiábavalósága, ahogy itt sem találnak másletre, csak fokozottan érvényesülő érzelmi hiányukra, azt a képzetet erősíti bennük, hogy rossz helyen vannak együtt, hogy együttlétük mindig csak hol az egyik, hol a másik szellemi fölényének játéka.

A fogadós órák múlva megnyitja az ajtót, kivilágítja az egész fogadót, egy piros ruhába öltözött Mikulás, hosszú ősz szakállal, torzonborz hajjal. Magyaráztaképpen csak annyit mond, elaludt, bizonyára a légköri képződmények, a heves hidegfront tehet arról, hogy ilyen szemérmetlen módon megvárakoztatta vendégeit. Mindenben készséges, de forgolódásában alamuszi, mintha valamely hideg gyöngy lenne a frissen jöttek birtokában, s azt ő, erről nem hagy semmi kétséget, szeretné elragadni tőlük, itt a világ végén megteheti, a kiszolgáltatottak iránti előzékenysége gyanús foltokat hagy a mikulásruháján. Aporodott és szellemes, gondolja az asszony, aki elbitangolt férje mellől menekült ehhez a rideg pásztorok ivadékaihoz hasonlatos csupa arccsont férfiúhoz. Valószínű, éppoly idegenek egymás számára, mint a fogadó önmagához. De most, tapasztalván a környezetet, valamiként mégis összetartanak.